

Arrest

nr. 279 886 van 8 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X, vertegenwoordigd door X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, en X vertegenwoordigd door X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 29 april 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 6 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. HARDY en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en geboren te zijn in 2004. De tweede verzoekende partij verklaart eveneens van Syrische nationaliteit te zijn en geboren te zijn in 2007.

1.2. De ouders van de verzoekende partijen (hierna: verzoeksters) dienen op 28 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 september 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide ouders een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 20 mei 2021 met nummer X worden de ouders van verzoeksters niet erkend als vluchteling en werd hen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 18 juni 2021 dienen verzoeksters afzonderlijk in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 5 april 2022 worden verzoeksters afzonderlijk gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.5. Op 19 april 2022 neemt de commissaris-generaal ten aanzien elk van verzoeksters afzonderlijk een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je bezit de Syrische nationaliteit en je bent afkomstig uit Aleppo (Syrië). Je bent geboren op 19 april 2004. Je hebt Syrië omwille van de oorlog verlaten toen je elf jaar was, ergens in 2015, in het gezelschap van je ouders MM (OV. X) en MH (OV. X), je minderjarige zus MS (OV. X) en je meerderjarige broer MA (OV. X). Jullie reisden naar Turkije waar jullie een viertal jaar verbleven alvorens via een hervestigingsmissie naar Kroatië te worden overgebracht. Na een aantal maanden verlieten jullie Kroatië omwille van de moeilijke levensomstandigheden (zie infra) en je kwam met jouw ouders, broer en zus naar België. Op 28 januari 2020 dienden je ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 17 september 2020 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen. Op 1 oktober 2020 dienden je ouders beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Dit beroep werd door de RvV op 20 mei 2021 verworpen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Op 18 juni 2021 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ook jouw broer en zus verzochten diezelfde dag in eigen naam om internationale bescherming. Ter staving van jouw verzoek vermeld je Kroatië verlaten te hebben nadat jullie vanuit Turkije met het hele gezin, via een hervestigingsmissie, naar daar overgeplaatst waren. Jullie zaten een viertal maanden in een opvangcentrum en vervolgens kregen jullie een eigen woning in de stad Sisak. Jullie konden moeilijk aarden in Kroatië. Jij en je broer mochten niet naar school gaan omdat jullie toen reeds ouder dan veertien waren. Jullie moesten gaan werken. Noch jouw ouders noch jij of je broer konden werk vinden. De Kroaten behandelden jullie ook racistisch. Toen je op een dag je zus van school ging halen, werden er vieze woorden tegen jou gezegd en water naar jou gegooid. Na ongeveer acht maanden in Kroatië gependend te hebben besloten jullie definitief, met het hele gezin, te verhuizen naar België. Ter staving van je verzoek legde je een werkdocument van Kroatië neer (origineel)

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit. Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit je administratieve dossier en uit je verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 28 januari 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is. Zo verklaarde je, net zoals jouw ouders, Kroatië verlaten te hebben omwille van het racisme en gebrek aan onderwijs voor je broer en jezelf. Evenmin hadden jullie de mogelijkheid te werken in Kroatië. Je haalde zelf geen enkel feit aan dat een afzonderlijk verzoek rechtvaardigt. Hiermee rekening houdende kan bijgevolg volstaan met een

verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing tot niet-ontvankelijkheid die in hoofde van jouw vader werd genomen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. De motieven die ten grondslag lagen aan de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van jouw vader zijn de volgende: “Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (Verklaring DVZ, punt 22), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Kroatië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 4). In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere

kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, onderwijs, sociale bijstand, huisvesting en integratie (CGVS, p. 3-10), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u al vijf maanden na de toekenning van een beschermingsstatus uit Kroatië bent vertrokken wat niet getuigt van een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden (Verklaring DVZ, punt 22; CGVS p. p. 4-5). Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u en uw familie als begunstigten van internationale bescherming in Kroatië het slachtoffer zijn geworden van een incident met een derde, racistisch geïnspireerde pesterijen op school en moeilijkheden om uw oudste kinderen in te schrijven op een school (CGVS, p. 3-8), moet worden opgemerkt dat deze situaties op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen of louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS, p. 5 en 7-8; CGVS echtgenote, p. 4-7), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard. De documenten die u neerlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. De Syrische identiteitskaarten van u en uw echtgenote en jullie familieboekje kunnen enkel uw verklaringen over jullie identiteit, nationaliteit en herkomst uit Syrië ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Het document dat aangeeft dat u in Kroatië een leefloon van 1920 kuna hebt ontvangen, bevestigt enkel dat u in Kroatië overheidssteun hebt ontvangen." Dient volledigheidshalve nog onderlijnd te worden dat u aanhaalde niet naar school te mogen gaan in Kroatië omdat u ouder dan vijftien jaar zou zijn en u hierdoor volgens het Kroatische systeem niet meer naar school zou kunnen gaan (CGVS, p. 5). Echter uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan uw dossier, blauwe map) blijkt dat het schoolsysteem in Kroatië onderwijs vanaf vijftien jaar nog wel school te gaan toont u hiermee geenszins aan. Ook het door jou voorgelegde document kan geen ander licht werpen op voorgaande. Het werkdocument toont aan dat u zich bent gaan aanmelden bij het werkkantoor, niets meer niets minder. Dit wordt ook niet betwist. Volledigheidshalve dient hier nog te worden aan toegevoegd dat ook in hoofde van jouw broer en jouw zus werd beslist tot de onontvankelijkheid van hun verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht

van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat je internationale bescherming, i.c. vluchtelingenstatus, werd verleend in Kroatië en dat je om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

De tweede bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je bezit de Syrische nationaliteit en je bent afkomstig uit Aleppo (Syrië). Je bent geboren op (...) 2007. Je hebt Syrië omwille van de oorlog verlaten toen je acht jaar was, ergens in 2015, in het gezelschap van je ouders MM (OV. X) en MH (OV. X), je minderjarige zus MT (OV. X) en je meerderjarige broer MA (OV. X). Je reisde met je familie naar Turkije waar jullie een viertal jaar verbleven. Vervolgens werden jullie in het kader van een hervestigingsmissie overgebracht naar Kroatië. Jullie verlieten Kroatië na enige tijd omwille van de moeilijke levensomstandigheden (zie infra) en kwamen naar België. Op 28 januari 2020 dienden je ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. In het kader van dit verzoek werd op 17 september 2020 beslist tot de niet-ontvankelijkheid. Op 1 oktober 2020 dienden je ouders beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Dit beroep werd door de RvV op 20 mei 2021 verworpen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Op 18 juni 2021 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ook uw broer en zus verzochten diezelfde dag in eigen naam om internationale bescherming. Ter staving van jouw verzoek vermeld je Kroatië verlaten te hebben nadat jullie vanuit Turkije met het hele gezin, via een hervestigingsmissie, naar daar overgeplaatst waren. Jullie zaten een viertal maanden in een opvangcentrum en vervolgens kregen jullie een eigen woning in de stad Sisak. Jullie konden moeilijk aarden in Kroatië. Er werd neergekeken op jullie en soms spuugden mensen op jullie. Je broer en zus mochten niet naar school gaan omdat zij ouder dan veertien waren. Zij moesten in plaats van studeren gaan werken. Noch jouw ouders noch je broer en zus konden werk vinden. Jijzelf had ook problemen op school, je werd er namelijk gepest. Dit omwille van je buitenlandse achtergrond en ondermaatse kennis van het Kroatisch. Tengevolge hiervan kreeg u psychologische problemen. Na ongeveer acht maanden in Kroatië gependend te hebben besloten jullie, met het hele gezin, te verhuizen naar België. U bent in België in behandeling voor ‘post traumatic stress disorder’ (PTSD) die je tijdens je periode in Kroatië opliep. Ter staving van je verzoek legde je een Belgisch psychologisch attest neer (origineel).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit. Uit je verklaringen bleek voorts dat je in Kroatië PTSD ontwikkeld hebt door de situatie waarin je je bevond op school. Je haalde aan gepest te worden door mensen op school omwille van je uiterlijk en je gebrek aan talenkennis. Uit het psychologisch attest blijkt dat je hierdoor last hebt van verstoorde slaap, bedplassen en haarverlies. Dat je, volgens je verklaringen, in Kroatië psychologische problemen ontwikkeld hebt en in België momenteel naar de psycholoog gaat wordt op zich niet betwist (CGVS, p. 5-6). Dat je evenwel thans nog steeds in een dermate moeilijke mentale toestand zou verkeren, waardoor het standaardprocedureverloop in het gedrang komt, is geenszins aangetoond. Je bleek wel degelijk in staat deel te nemen aan je persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op het Commissariaat-generaal en hierbij op coherente wijze je relaas uit de doeken te doen. Je haalde overigens ook zelf op geen enkel moment aan, omwille van je psychologische toestand, niet in staat te zijn de jou gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit je administratieve dossier en uit je verklaringen op het Commissariaatgeneraal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 28 januari 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is. Zo verklaarde je, net zoals jouw ouders, Kroatië verlaten te hebben omwille van het racisme, gebrek aan onderwijs voor je broer en zus en jouw mentale toestand. Je haalde zelf geen enkel feit aan dat een afzonderlijk verzoek rechtvaardigt. Hiermee rekening houdende kan bijgevolg volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing tot niet-ontvankelijkheid die in hoofde van jouw vader werd genomen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. De motieven die ten grondslag lagen aan de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van jouw vader zijn de volgende: “Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (Verklaring DVZ, punt 22), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Kroatië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 4). In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen,

zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, onderwijs, sociale bijstand, huisvesting en integratie (CGVS, p. 3-10), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u al vijf maanden na de toekenning van een beschermingsstatus uit Kroatië bent vertrokken wat niet getuigt van een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden (Verklaring DVZ, punt 22; CGVS p. p. 4-5). Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u en uw familie als begunstigden van internationale bescherming in Kroatië het slachtoffer zijn geworden van een incident met een derde, i.c. racistisch geïnspireerde pesterijen op school en moeilijkheden om uw oudste kinderen in te schrijven op een school (CGVS, p. 3-8), moet worden opgemerkt dat deze situaties op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen of louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS, p. 5 en 7-8; CGVS echtgenote, p. 4-7), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard. De documenten die u neerlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. De Syrische identiteitskaarten van u en uw echtgenote en jullie familieboekje kunnen enkel uw verklaringen over jullie identiteit, nationaliteit en herkomst uit Syrië ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Het document dat aangeeft dat u in Kroatië een leefloon van 1920 kuna hebt ontvangen, bevestigt enkel dat u in Kroatië overheidssteun hebt ontvangen." Zoals reeds supra aangegeven wordt het feit dat u hier naar een psycholoog gaat en lijdt aan PTSD niet betwist. Dit kan echter niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in jouw hoofde. Je toont immers geenszins aan dat jij in Kroatië geen psychologische bijstand kon/ zou kunnen krijgen. Gelet op wat voorafgaat, moet

worden besloten dat je het vermoeden dat jouw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat je je voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van jouw mentale toestand dient te wenden tot de hiertoe geeigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tot slot dient hier nog te worden aan toegevoegd dat ook in hoofde van jouw broer en jouw zus werd beslist tot de onontvankelijkheid van hun verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat je internationale bescherming, i.c. vluchtelingenstatus, werd verleend in Kroatië en dat je om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/1, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst citeren verzoeksters de door hen aangehaalde bepalingen. Vervolgens erkennen verzoeksters dat hun relazen een nauwe band hebben met het relaas van hun ouders, daar ze samen uit Syrië gevlucht zijn en samen in Kroatië hervestigd werden. Ze menen dat ze wel hun eigen redenen hebben op vast te stellen dat de voorzienbare levensomstandigheden in Kroatië hen zullen blootstellen aan ernstige risico's op onmenselijke of vernederende behandelingen zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ze zijn van oordeel dat hun relaas en hun persoonlijke situatie in Kroatië, los van de situatie van hun ouders, de onverschilligheid van de autoriteiten bewijzen die tot gevolg heeft gehad dat ze, als personen die volledig afhankelijk zijn van overheidssteun, terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die ze niet in staat stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en die negatieve gevolgen hebben voor hun fysieke en mentale gezondheid en hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verzoeksters geven aan dat de tweede verzoekende partij lijdt aan een posttraumatische stresssyndroom (PTSD) dat ze in Kroatië opliep. Ze beklemtonen dat dit een eigen feit is dat een afzonderlijk verzoek en analyse rechtvaardigt. Immers hebben hun ouders nooit de PTSD van tweede verzoekster aangevoerd. Deze PTSD heeft tweede verzoekster tijdens haar verblijf in Kroatië ontwikkeld ten gevolge van de levensomstandigheden aldaar. Bovendien wordt dit niet betwist door de verwerende partij, maar heeft ze nagelaten een zorgvuldige en persoonlijke analyse van de situatie van de tweede verzoekster te voeren. De vrezen van de tweede verzoekende partij verschillen van deze van haar ouders gezien haar psychologische toestand en de gevolgen van haar verblijf in Kroatië op haar mentale en fysieke integriteit. Wat het verschil hier maakt is dat de levensomstandigheden in Kroatië en de materiële deprivatie die tweede verzoekster heeft meegemaakt haar duidelijk anders en dieper heeft aangetast, tot op het punt dat het haar geestelijke gezondheid in gevaar bracht en daar nu nog steeds de gevolgen van ondervindt, hetgeen getuigt van de moeilijkheden die zich daar hebben voorgedaan. Haar persoonlijke ervaringen in Kroatië, die leidde tot de verslechtering van haar geestelijke gezondheid, een gebeurtenis die uniek is voor haar en die zij niet met haar ouders heeft gedeeld, had tot een afzonderlijke analyse moeten leiden. Voorts betogen verzoeksters dat: *“In elk geval dient te worden beklemtoond dat de verzoekende partijen vrees voor vervolging, gelet op het voorgaande, nog groter is. De fysieke en psychische schade die verzoekster heeft geleden, is zo groot en ernstig dat kan worden geconcludeerd dat verzoekster zich thans in een toestand van verergerde angst bevindt die elke terugkeer naar Kroatië ondenkbaar maakt (zie in die zin arrest CCE 267 546 van 31 januari 2022)* Verzoekster heeft zich ook gefocust, gedurende het gehoor, op haar eigen ervaringen zonder deze te linken met de ervaringen van haar ouders.

Haar PTSD wordt als volgt omschreven door haar het begeleidende team :

[...]

Er is sprake van ernstigheid, somatische aandoeningen, en groot risico voor haar psychologische gezondheid.

De PTSD dat verzoeker lijdt, wat een apart en afzonderlijk feit vormt, had, des te meer aangezien de minderjarigheid van de verzoekende partijen, verwerende partij moeten leiden tot een zorgvuldige analyse van de situatie van minderjarige erkende vluchtelingen in Kroatië en verwerende partij had het bewijs moeten leveren, aangezien ze de PTSD van [S.] niet betwisten, dat haar situatie in Kroatië en de gevolgen op haar mentale gezondheid niet het bewijs is van een zeer verregaande materiële deprivatie.

Dat de situatie in Kroatië negatieve gevolgen heeft gehad op haar fysieke of mentale gezondheid wordt niet betwist. En verwerende partij erkent dat de PTSD in Kroatië is geworteld vanwege de levensomstandigheden.

Alhoewel verwerende partij verplicht is bij het nemen van een beslissing van on-ontvankelijkheid van het verzoek om met alle relevante feiten en omstandigheden, met het hoger belang van het kind (artikel 57/1 Vw) en met het gezinsleven van de verzoekende partijen (artikel 7 van het Handvest) rekening te houden, is er geen adequate motivering in de bestreden beslissing daaromtrent.

De door de verzoekende partijen ingeroepen vrezen en feiten vormen voldoende sterke elementen die een gedetailleerde, gemotiveerde en geïndividualiseerde analyse door het CGVS zouden moeten rechtvaardigen niet een louter verwijzing naar de motivering van de beslissing betreffende de verzoekende partijen ouders.

In dit geval moet echter worden opgemerkt dat het CGVS haar beslissing in dit opzicht niet op voldoende wijze motiveert en de beslissing moet op zijn minst om die reden nietig worden verklaard."

3. De aanvullende nota

3.1. Op 1 juli 2022 leggen verzoeksters een aanvullende nota neer die de volgende documenten bevat: brief van de eerste verzoekende partij, brief van 20 december 2021 opgesteld door een psychotherapeute, brief van 12 juni 2021 opgesteld door de behandelde psycholoog, brief van een lerares van de school waar tweede verzoekende partij schoolloopt en twee niet-vertaalde documenten.

3.2. Ter terechtzitting legt de verwerende partij een aanvullende nota neer bevattende een uittreksel uit de "Croatia: Education Guide" en een weblink naar deze website.

4. Beoordeling

4.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

4.2. Op basis van de bijgebrachte documenten en de verklaringen van verzoeksters kunnen in hoofde van de tweede verzoekende partij psychologische gezondheidsproblemen aangenomen worden, wat overigens niet betwist werd door de commissaris-generaal.

Uit het geheel van verzoeksters' verklaringen kan niet worden afgeleid dat zij niet in staat waren om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, of niet bij machte waren om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielpprocedure deel te nemen. Noch uit attesten die betrekking hebben op de tweede verzoekende partij noch uit de door haar afgelegde verklaringen kan worden afgeleid dat haar mentale gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal stelde op goede gronden wat volgt: " *Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een*

specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit. Uit je verklaringen bleek voorts dat je in Kroatië PTSD ontwikkeld hebt door de situatie waarin je je bevond op school. Je haalde aan gepest te worden door mensen op school omwille van je uiterlijk en je gebrek aan talentkennis. Uit het psychologisch attest blijkt dat je hierdoor last hebt van verstoorde slaap, bedplassen en haarverlies. Dat je, volgens je verklaringen, in Kroatië psychologische problemen ontwikkeld hebt en in België momenteel naar de psycholoog gaat wordt op zich niet betwist (CGVS, p. 5-6). Dat je evenwel thans nog steeds in een dermate moeilijke mentale toestand zou verkeren, waardoor het standaardprocedureverloop in het gedrang komt, is geenszins aangetoond. Je bleek wel degelijk in staat deel te nemen aan je persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op het Commissariaat-generaal en hierbij op coherente wijze je relaas uit de doeken te doen. Je haalde overigens ook zelf op geen enkel moment aan, omwille van je psychologische toestand, niet in staat te zijn de jou gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Uit de bijgebrachte attesten, heden opgesteld door een psychotherapeute blijkt evenmin dat bijkomende procedurele waarborgen dienden te worden toegekend.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters' rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoeksters kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

4.3. De bestreden beslissingen zijn genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

4.4. In de memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

4.5. Na lezing van de administratieve dossiers, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoeksters geen eigen feiten aanhalen die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, juncto artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

4.6. Vooreerst dient samen met de commissaris-generaal vastgesteld te worden dat de verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters bijna uitsluitend berusten op de feiten die hun ouders in hun verzoeken om internationale bescherming aangehaald hebben.

In de bestreden beslissingen wordt erop gewezen dat de ouders van verzoeksters op 28 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in België hebben ingediend waarbij zij reeds het racisme in Kroatië hebben aangekaart, de moeilijkheden die de kinderen op school hebben ondervonden, het gegeven dat hun leefloon niet voldoende was, alsook de psychische problematiek van de tweede verzoekende partij.

Deze verzoeken werden op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoeksters als vergezellende minderjarigen ingediend. Op 17 september 2020 werden voormelde verzoeken om internationale bescherming door de verwerende partij niet-ontvankelijk verklaard omdat de ouders van verzoeksters reeds in een lidstaat van de Europese Unie, namelijk Kroatië, internationale bescherming hebben verkregen. De ouders van verzoeksters dienden een beroep in tegen de

beslissingen van 17 september 2020 die bij arrest van 20 mei 2021 met nummer 254 796 werden verworpen.

De vaststelling dat verzoeksters in Kroatië de internationale beschermingsstatus werd verleend, wordt door hen niet betwist. Er zijn verder geen indicaties dat verzoeksters thans niet langer de internationale beschermingsstatus in Kroatië zouden genieten en dit wordt evenmin door hen betwist. De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeksters, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stellen, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kunnen rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd. De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Kroatië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van het dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek

hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95). Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terecht komt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91)
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Kroatië sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Uit de verklaringen van verzoeksters en het betoog in de verzoekschriften kan worden opgemaakt dat verzoeksters in wezen vrezen dat zij in geval van terugkeer naar Kroatië zullen terecht komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoeksters vertrokken naar eigen zeggen uit Kroatië omdat ze in Kroatië geconfronteerd werden met racisme en discriminatie, alsook omdat de tweede verzoekende partij ernstig gepest werd op school waardoor ze een posttraumatische stresssyndroom (PTSD) ontwikkeld heeft. De tweede verzoekende partij wordt voor deze PTSD in België behandeld. De tweede verzoekende partij verklaart ook dat ze dit pestgedrag aan de Kroatische schooldirecteur gemeld heeft, maar dat de school niets ondernomen heeft (vragenlijst CGVS, notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO] tweede verzoekende partij, p.5, p.7). De eerste verzoekende partij verklaart bovendien dat ze in Kroatië niets te vrezen had, maar er niet naar school mocht gaan, mensen niet met haar spraken en ze water naar haar gooiden (vragenlijst CGVS, NPO eerste verzoekende partij, p.5,6 en 7).

In de bestreden beslissingen wordt correct gesteld dat uit de administratieve dossiers blijkt dat de verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters grotendeels berusten op dezelfde gronden die de ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek. Ook verzoeksters verklaarden net zoals hun ouders Kroatië te hebben verlaten omwille van het racisme, de mentale toestand van tweede verzoekende partij en problemen met betrekking tot de toegang tot onderwijs en de problemen die ze op school ondervonden hebben.

De commissaris-generaal verwijst dan ook pertinent naar de motieven dienaangaande van de beslissingen genomen in hoofde van hun ouders in het kader van hun beschermingsverzoek van 28 januari 2020. De commissaris-generaal besluit op goede gronden dat bijgevolg evenmin kan aangenomen worden dat deze zelfde motieven in hoofde van verzoeksters een apart verzoek rechtvaardigen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de psychische problemen van de tweede verzoekende partij niet worden betwist doch het weze herhaald dat hiermee reeds rekening werd gehouden in het arrest van 20 mei 2021 met nummer 254 796 dat betrekking had op verzoeksters' ouders. In voormeld arrest wordt uiteengezet dat dat niet wordt aangetoond dat verzoeksters in Kroatië geen toegang zouden hebben tot de gezondheidszorg voor de tweede verzoekende partij. In de bestreden beslissing die betrekking heeft op tweede verzoekster wordt uitdrukkelijk gesteld dat: *“Zoals reeds supra aangegeven wordt het feit dat u hier naar een psycholoog gaat en lijdt aan PTSD niet betwist. Dit kan echter niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in jouw hoofde. Je toont immers geenszins aan dat jij in Kroatië geen psychologische bijstand kon/ zou kunnen krijgen. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat je het vermoeden dat jouw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geëerbiedigd worden, niet weerlegt.”* Verder maken verzoeksters met hun betoog in het verzoekschrift geenszins aannemelijk dat de tweede verzoekende partij geen toegang tot gezondheidszorg zal hebben in Kroatië. In het verzoekschrift citeren verzoeksters uit het AIDA-rapport update 2020 omtrent de gezondheidszorg voor personen die internationale bescherming genieten in Kroatië. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat in principe de kosten van medische behandeling voor personen die internationale bescherming genieten rechtstreeks door het ministerie van Volksgezondheid zouden moeten worden gedragen. Deze personen kunnen echter met praktische problemen geconfronteerd worden doordat de artsen in gezondheidscentra hierover vaak onvoldoende geïnformeerd zijn. Verder blijkt dat deze praktische problemen door diverse instanties gemeld worden, maar tevens dat diverse instanties deze problemen ook trachten te verhelpen en de nodige bijstand trachten te verlenen. Ook valt te lezen dat het Rode Kruis de begunstigten van internationale bescherming vaak helpt bij het zoeken naar een huisdokter in de nabije omgeving, maar vaak op volle capaciteiten staat. Uit deze landeninformatie blijkt niet dat de algemene situatie in Kroatië wordt gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet, zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin zij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Dat de tweede verzoekende partij voor haar psychologische problemen in Kroatië geen toegang zou hebben tot noch gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg voor deze psychisch/medische problemen blijkt geenszins. Daarenboven gaan verzoeksters eraan voorbij dat de documenten die verzoeksters bijbrengen niet blijkt dat de tweede verzoekende partij in België door een arts of een psycholoog opgevolgd wordt. Zij raadpleegt om de twee weken sinds juli 2021 een psychotherapeute. Deze raadplegingen kunnen geenszins gelijkgesteld worden met een medische behandelingen, zoals verzoeksters schijnen voor te houden in hun verzoekschrift. Door de medische problemen van de tweede verzoekende partij te beklemtonen wordt overigens geenszins aangetoond dat zij, in Kroatië geen toegang zou hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg.

In hun verzoekschrift betogen verzoeksters voorts dat de eerste verzoekende partij in Kroatië geen toegang tot het onderwijs kreeg en dat dit tevens in de lijn ligt van de bijgebrachte landeninformatie. Echter, uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat jongeren boven de 15 jaar die de lagere school in hun land van herkomst niet hebben afgemaakt wegens bijvoorbeeld oorlogsomstandigheden niet worden opgenomen in het basisonderwijs, en dus ook niet voldoen aan de voorwaarden voor opname in het secundair onderwijs. Verzoeksters gaan er wel aan voorbij dat ze wel in aanmerking komen voor een specifiek onderwijsprogramma voor volwassenen met als doel de lagere school af te maken. Bijgevolg blijkt dat de eerste verzoekende partij wel in aanmerking komt voor een specifiek onderwijsprogramma, maar zij laat na te verduidelijken waarom ze hieraan niet deelgenomen heeft. In de landeninformatie wordt ook aangehaald dat de voorbereidende lessen Kroatisch voor de meeste kinderen onvoldoende zijn om

de taal te leren, maar uit de verklaringen van verzoeksters blijkt niet dat zij deze problemen ondervonden hebben. Laat staan dat hieruit blijkt dat deze situatie wordt gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet, zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin zij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Inzake racisme wordt opgemerkt dat vreemdelingen in Kroatië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Kroatische autoriteiten haar verplichtingen ten aanzien van verzoeksters niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Kroatië. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Kroatische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

De documenten die in de aanvullende nota toegevoegd worden, laten niet toe anders te oordelen. De brief van 27 juni 2022 die door de eerste verzoekende partij in het Nederlands opgesteld werd, een taal die zij niet machtig is zoals ter terechtzitting blijkt, ligt in dezelfde lijn als haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Noch uit dit schrijven, noch uit de brieven opgesteld door de school in België blijkt dat er in hoofde van verzoeksters elementen voorliggen die een eigen onderzoek rechtvaardigen. Deze brieven liggen in de lijn van eerder afgelegde verklaringen. De overige documenten zijn niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de beschermingsverzoeken van verzoeksters berusten op dezelfde gronden die hun ouders bij hun verzoeken om internationale bescherming van 28 januari 2020 aangehaald hebben. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en uit het geheel van het rechtsplegingsdossier ontwaart de Raad geen persoonlijke ervaringen op basis waarvan besloten kan worden dat zij eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen. Met een verwijzing naar algemene informatie maken zij niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Kroatië in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Kroatië hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeksters verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Kroatische grondgebied te worden toegelaten. Verzoeksters maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Kroatië werd verleend, kunnen stellen. De stelling dat verzoeksters in geval van terugkeer naar Kroatië zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeksters concreet aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

4.7. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen terecht besloten dat verzoeksters geen eigen feiten hebben aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

4.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoeksters werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeksters hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS